

Sygn. akt IV KO 140/20

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **T. J.**

oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 stycznia 2021 r.

wniosku Sądu Rejonowego w L.

z dnia 11 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...)

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

przekazać powyższą sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K..

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L., właściwy do rozpoznania sprawy zainicjowanej aktem oskarżenia wniesionym przeciwko T. J., któremu zarzucono popełnienie czynów z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 1 i 2 k.k.s., postanowieniem z dnia 11 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...), na podstawie art. 37 k.p.k., zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie tej sprawy Sądowi Rejonowemu w K..

W uzasadnieniu wniosku wskazano, że z opinii sądowo – lekarskiej wynika, iż stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu uczestnictwo w postępowaniu sądowym przed Sądem Rejonowym w L. przez okres co najmniej 12 miesięcy. Oskarżony może natomiast brać udział w postępowaniu toczącym się przed sądem

mającym siedzibę w jego miejscu zamieszkania. Jednocześnie organ wnioskujący zauważył, że stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu udział w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w L. już od ponad dwóch lat. Powyższe daje podstawy do przypuszczenia, że po upływie kolejnych 12 miesięcy sytuacja się nie poprawi i oskarżony nadal nie będzie zdolny do udziału w postępowaniu przed sądem wnioskującym. W tej sytuacji zasadne jawi się przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w K., w obszarze właściwości którego zamieszkuje oskarżony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w L. zasługiwał na uwzględnienie.

Przesłanka przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, w oparciu o art. 37 k.p.k., jaką jest „dobro wymiaru sprawiedliwości” aktualizuje się bowiem również wtedy, gdy przekazanie sprawy innemu sądowi jest konieczne dla zapewnienia prowadzonemu postępowaniu warunków, w których będą mogły być zrealizowane wszystkie jego cele, w tym i ten, który ustawa określa jako rozstrzygnięcie sprawy w rozsądnym terminie (art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k.). Jest przy tym niewątpliwe, że długotrwała niemożność procedowania w przedmiocie odpowiedzialności karnej utrudnia osiągnięcie podstawowych celów procesu karnego, czyli stanu sprawiedliwości materialnej i proceduralnej, a nadto niekorzystnie wpływa na prestiż wymiaru sprawiedliwości.

Jeśli zatem postępowanie przed sądem właściwym napotyka tego rodzaju przeszkody, a jednocześnie istnieją podstawy do twierdzenia, że przed innym równorzędnym sądem proces mógłby przebiegać sprawnie, skorzystanie z wyjątkowej instytucji przewidzianej w art. 37 k.p.k., musi być uznane za w pełni zasadne.

W tym przypadku, co wynika jednoznacznie z akt sprawy, okolicznością utrudniającą sprawne prowadzenie postępowania przed Sądem Rejonowym w L. jest zły stan zdrowia T. J.. Stan ten, choć nie uniemożliwia oskarżonemu brania

udziału w postępowaniu jurysdykcyjnym jako takim, to jednak stwarza poważną przeszkodę w uczestniczeniu przez niego w czynnościach procesowych przed Sądem Rejonowym w L.. W opinii sądowo – lekarskiej z dnia 16 listopada 2020 r. wskazano bowiem, że z uwagi na stan epidemiologiczny w okresie pandemii Covid 19, charakter schorzenia, na które cierpi oskarżony oraz okresowe nasilenie objawów, przeciwskazane jest opuszczanie przez ww. miejsca pobytu i w konsekwencji branie udziału w postępowaniu przed sądem położonym poza miejscem zamieszkania. W konkluzji biegły stwierdził, że oskarżony jest czasowo, tj. przez okres co najmniej 12 miesięcy, niezdolny do udziału w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w L.. Może natomiast brać udział w postępowaniu przed sądem właściwym ze względu na jego miejsce zamieszkania, tj. przed Sądem Rejonowym w K. (k. 589 – 591).

W świetle tych ustaleń, wniosek Sądu Rejonowego w L. jawi się jako w pełni zasadny. Przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w K., czyli sądu, w obszarze właściwości którego zamieszkuje oskarżony, jest w tej sytuacji jedynym skutecznym sposobem zapewnienia sprawności postępowania karnego, przy jednoczesnym pełnym poszanowaniu prawa oskarżonego do udziału w rozprawie głównej. Z pism składanych przez oskarżonego i adw. W.K. w toku postępowania wynika, że oskarżony chce korzystać z przysługującego mu prawa do uczestnictwa w rozprawie głównej. Także sąd, pomimo przeprowadzenia rozprawy w dniu 29 stycznia 2018 r. pod nieobecność oskarżonego, uznał jego stawiennictwo na kolejnym terminie rozprawy za obowiązkowe i wezwał go na tę rozprawę (k. 474 – 478).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.